

חגיגות ל"ג בעומר בגדה - ללא תקדים!

מדורות בכל רחוב וסימטא ■ המונים בתהלוכה המסורתית משאפט לבית הקברות המוסלמי ■ רוב התושבים בילו את החג בבתיהם ■ תלמידים צוהלים מלאו את הרחובות ■ נהירה עצומה של שוטרים וחיילים מן הערים הגדולות אל מרחבי הגדה ■ „פנטזיה" ויריות באוויר ליוו את שימחת החג

— מאת כתבי zoo הארץ —

בעומר, אביזורים שהיוו תחליף נאות לקשת וחק המסורתיים שלא נופקו מ־פאת חוסר הזמן.
כמו כן צדו את העין עשרות תור־שבים מקומיים שהתנדבו למיבצע שיפור פני עירם ונקיונה. התושבים רוי במבוגרים לא נמנעו מלדרת מאור טובוסייהם ולהזין אבנים גדולות וגרו־טאות המהוות מיטרד אקולוגי ומכערות את פני עירם. ועל כך — ישר כח.

החום (29°) לא הרתיע את אלפי הר־מטיילים בעיקר אנשי כוחות הביטחון שיצאו מן הערים הצפופות אל חיק הטבע. כתבינו מציינים את הנהירה הרמונית של שוטרים וחיילים, שבאו לחגוג את ל"ג בעומר בחיק הטבע ובצירים הציוניות, והוסיפו לאווירת הפנטזיה ביריות באוויר, בצעקות, עשן צבעוני וכד'. רבים מן החוגגים הצטיי־דו קודם החג במגן ואלה כמסורת ל"ג

אלפים בתהלוכה המסורתית משעפט לבית הקברות המוסלמי בירושלים, כ־שהם נושאים עימם את הארון המקר־שט כמנהגם מימים ימימה. כך בשור־עפט, וכך בשכם, הווי מזרחי מרגין נפש.

השרב הכבד, שירד על הגדה אילץ רבים מן התושבים להסתגר בבתיהם. רובם העדיפו להתגודד על המרפסות תחת יציאה לרחובות הלוהטים. אך

מבעוד יום הובאו הצמיגים, נוסרו הקרשים ונגררו בולי העץ. מבעוד יום הוכנו פחי הנפט, הובא הסולר ונב־דקו הגפרורים. ואכן, בהיתן האות, נצנצו ופרחו אלפי מדורות מרצדות

„היערה היערה בקשת וחק"

בשלהבותיהן בכל אתר ואתר, כמכרי־זות — ל"ג בעומר בגדה.

ובעוד הנערים הצוהלים מתגודדים ברחובות. (ל"ג בעומר הוא יום שב־תון במערכת החינוך המקומית) יצאו

„אש אש מדורה"

צבי יהודה קוקו

על קדושת
ארץ ישראל

הארץ הזאת לכל מרחבי גבולותיה, היא כולה שלנו, של כולנו, ירושת אב־רהם יצחק ויעקב.

לפיכך הממשלה המסדרת את עניינה פה בשטחי ארצנו כוחה רק בסידורים מקומיים של מס קניה, הכנסה ומכס.

(המשך בעמוד 3, טור 4)

סוס לבן בלי רגשות הומניסטיים ומחייך

ייסר, לזרוק את הרגשות ההומאניסטים לים ולחזור על סוס לבן.

וחשבת, אולי, לשבת ולכתוב שיר בסיגנון שלה. משהו כמו:

והיטלר, כן היטלר, לאומני ידוע,
אמר שצריך לכבוש שטחים כל שבוע.
אז אל תתבייש, איש צעיר,
כי אתה בחברה טובה,
כי אתה בחברה טובה.
וכן? וכן?
אז מה?

אז נזכרת במאמר של קורט וונגאט בשם „טילים טובים, גימוסים טובים, לילה טוב" המופיע בקובץ „Wampeters, Foma y Granfaloon"

וונגאט מספר שבתיוכון למדה איתו בחורה שהיא עכשיו (אז) אשתו של שר ההגנה האמריקאי מלווין ליירד. הוא גם מספר שקרא מאמר שבו הוסבר שאם תופעל אי־פעם תוכנית ההגנה האנטי־טילית של ניקר סון וליירד, ימותו כל הילדים שיוולדו לאחר מכן (בכל מקום) מפגמים שבלידה.

באיוושהי מסיבה פוגש וונגאט חבר מהתיוכון המספר לו שגברת ליירד קראה את ספריו ואהבה אותם וביקשה שאם יהיה פעם בווישינגטון, שיתקשר.

וונגאט מופתע. הוא פאציפיסט מוצהר. אנטי־מיל־חמות. איך זה?

ואז הוא נזכר בתיוכון „בו למדנו כולנו לכבד את דעת הזולת — לא חשוב מהי" ולחייך. „אז, אולי, שר ההגנה יהיה ידידותי ונחמד בעניין הפאציפיזם שלי וכל זה, וממני יצפו להיות ידידותי ונחמד בעניין סוף העולם וכל זה."

וונגאט היה בווישינגטון. הוא התקשר, אבל לא הזמינו אותו. אולי כל העניין היה הלצה.

„מילת כבוד — אם הייתי מוזמן לבית ליירד הייתי מחייך ומחייך. הייתי מבין שמישרד ההגנה רק עושה את מה שהוא צריך. הייתי מסכים, בשומעי את צידו של הבחור האחר בסיפור, שאפילו לפלאנטות יש דברים גרועים יותר ממות. לפני הליכתי הייתי מודה לליירדים על הערב המהנה. הייתי אומר „אני רק מצטער שאשתי לא יכלה להיות כאן. היא היתה מאוד נהנית."

הייתי, גם, מודה לאלוהים שאף אחד מהדור הצעיר לא היה שם. ילדים כבר לא לומדים גימוסים נאים בתי־כון. אם הם היו פוגשים איש שהוא בעד בניית מיתקן שיגרם נכות ולבסוף יהרוג את כל הילדים בכל מקום, הם לא היו מחייכים. הם היו מתמלאים שינאה, וזאת גסות־רוח."

וזהו סוף המאמר.

קובי